

Smysl pro rodinu.

Útulný domov! Znění těchto slov zřetelně ukazuje, **jaký** má býti domov, domov, který si člověk zakládá zde na zemi!

Výraz útulný domov je ovšem správný, tak jako vše, co slovo dává lidem; avšak i zde člověk pokřivil jasný smysl slova a svým pádem strhl jej dolů do bláta.

Tak se olupoval o jednu pomoc za druhou a přece mu tyto mohly být v pozemském žití oporou. Všechno, co ve svém pravzniku bylo čisté, bylo lidským falešným myšlením zle zakaleno a mnohokrát i zlomyslně proměněno v bahno, které se stalo hromadným hrotem duší.

Sem patří také **v dnešní** formě smysl pro rodinu, který byl tak často opěvován a vyzdvihován jako něco ušlechtilého a význačného, zvláště vysoké hodnoty. Má býti člověku velikou oporou, má ho posilovati a povzbuzovati, aby se stal váženým pozemským občanem, který jistě a pod ochranou jest schopen vystoupit a zvítězit v boji o své současné bytí, jak dnešní lidé pozemský život rádi označují.

Lidé, jak jste bláhoví, jak úzce omezen je váš rozhled ve všem, jmenovitě v tom, co se týká **vás** i vaší pouti stvořením!

Právě tento vámi tak vysoce ceněný smysl pro rodinu je jednou z oněch jam, které si s naprostou jistotou vyžadují nespočetných obětí a také jich dosáhnou. Neboť mnozí lidé jsou do nich nepsanými zákony lidských zvyklostí bezohledně svrženi

a tisíceryma rukama pevně v nich udržováni, až sklíčení na duši zatrpknou a bezbranně se podřídí línému davu, který je spolustrhl do hlubin mdlé neosobnosti!

A je zvláštní, jak právě všichni tito lidé, kteří s houževnatou energií lpí na takovýchto falešných formách, si ještě namlouvají, že tím obstojí před Božím soudcem jako zvlášť cenní. Ale já vám pravím, že takové lidi, kteří **brzdí** vývoj a vzrůst četných lidských duchů, místo aby je podporovali, že takové lidi je nutno počítati k těm nejhorším škůdcům!

Otevřte konečně brány svého cítění, abyste mohli sami poznati všechno falešné, jež se zahrnázilo mezi **všemi** věcmi a ve všech zvycích, které si člověk vytvořil, protože je zformoval pod vlivem vlády pokřiveného rozumu, řízeného Luciferem!

Chci se pokusit dát vám obraz, který vám pomůže k snadnějšímu porozumění. S velikým a zákonitým kroužením ve stvoření úzce souvisí zákon pohybu, který má všechno udržovati zdravé, jelikož jen ve správném pohybu může býti svěžest a síla.

Vezměme ku příkladu jak to na zemi **má** být, nikoliv jaké to dnes je. Tu by se všechno duchovno na zemi podobalo jasné tekutině, která, aby se nestala hutnou nebo dokonce strnulou, by byla v trvale krouživém pohybu.

Představte si svěže šumící bystřinu. Jak skvělá je její voda, jak osvěžuje a oživuje, skýtajíc na své cestě občerstvení všem žíznícím a přinášejíc tím radost a požehnání těm, kteří ji přijmou.

Oddělí-li se však od této vody tu i tam maličká částička a samovolně odskočí stranou, pak tato oddělená část zůstane ve

většině případech jako maličká tuňka tiše stát. Svým osamocením rychle ztrácí svěžest a čistotu, vydávajíc ošklivý pach, poněvadž bez pohybu se stále víc kazí, stane se špatnou a hnilobnou.

Právě tak je tomu i s duchovním zachvíváním pozemských lidí. Dokud podle zákona pohybu harmonicky krouží, bez překážky nebo spěchu, bude se také vyvíjeti k netušené síle a tím přinese požehnání a trvalý vzestup. Toto duchovní zachvívání bude současně podporováno všemi druhy záchvěvů celého stvoření, poněvadž se proti němu nic nestaví, nýbrž všechno se s ním radostně spojuje a podporuje jeho působení.

Takové byly záchvěvy kdysi v dávných, dávných dobách. Ve zdravé nenucenosti a samozřejmosti stoupal každý lidský duch a radostně se vyvíjel v poznání vždy výš a výše. Vděčně sál všechny paprsky, které mu mohly být ze Světla seslány ku pomoci. Tak proudil svěží proud duchovních sil živé vody až dolů k zemi a odtud, ve formě vděčného uctívání, jako výron trvalého prožití, míruplně opět vzhůru, k všeudržujícímu prameni.

V důsledku toho byl všude nádherný zdar a v radostném netísňeném kroužení harmonického pohybu zaznívaly jako jásavé chvalozpěvy vířivé akordy nezkalené čistoty.

Tak bylo kdysi, dokud lidská ješitnost nezkřivila poznatků utvořením falešných základních pojmů, které tím vnesly poruchy do společného působení veškerého záření ve stvoření a jež si ve svém přímém vystupňování musely nakonec vynutiti zhroucení všeho toho, co se k nim úžeji připoutalo.

K těmto poruchám patří vedle mnoha jiných také dnešní strnulý smysl pro rodinu ve své falešné formě a dosáhl až skoro

neuvěřitelného rozšíření.

Stačí vám, jestliže si to jen obrazně představíte. Duch, usilující vzhůru, harmonicky proudil a kroužil kolem země a vyzařoval osvěžení. Jsa ve spojení s bytostnými, jasně prozařoval vše svým požehnáním a svou silnou touhou po Světle povznášel vše kolem sebe. Náhle se v tomto proudění zhustily malé částčky, zpomalily svůj pohyb a způsobovaly váznutí.

Asi tak jako u vychládající polévky, kdy se tuk sráží a odlučuje. Možná, že porozumíte ještě snadněji, porovná-li tento děj s nezdravou krví, která se tu i tam zhušťuje. Krev může proudit tělem jen líně a brzdit tak nutný a udržující koloběh.

Na tomto obraze poznáte lépe základní, skutečné znázornění **duchovního** tepu ve stvoření, který v krvi pozemského těla, jako v malém obrázku nachází své nejhrubší vyjádření. Je to pro vás srozumitelnější a pochopitelnější, než obraz vychládající polévky a zurčícího potůčku.

Jako další porovnání může ještě sloužit zrnko písku, vhozené do dobře naolejovaného stroje.

Jakmile se naprosto přirozený smysl pro rodinu začal vyvíjet nezdravě a falešně, stal se překážkou, strhující z nutných záchvěvů zákona pohybu radostného usilování vzhůru; neboť podkladem dnešního smyslu udržování rodiny jest jen dosažení a udržení **hrubohmotných** předností a pohodlí a nic více.

A tak postupně vznikaly všechny, duchovnímu zachvívání přitěžující a skličující rodinné balvany, které ve svých zvláštních druzích nemohou se vůbec jinak označit; neboť ti, kteří k nim

patří, se navzájem **poutají**, visí na sobě a tvoří tak tíži, která je udržuje dole a táhne je ustavičně hlouběji.

Činí se vzájemně odvislými a ztrácejí postupně to, co je činí vyslovenými **jedinci, osobnostmi**. Jen to je označuje jako duchovní a také je k tomu proto zavazuje.

Tak lidé nevšímavě odvrhli příkaz, spočívající ve vůli Boží a udělali ze sebe jakýsi druh skupinových duší, jimiž ve své podstatě nemohou nikdy skutečně být.

Jeden mluví do cest druhého, ba často je chce téměř určovati a navazuje tak neroztržitelná, poutající vlákna, která je všechny vzájemně poutají a tlačí dolů.

Ztěžují jednotlivci, aby se probuzením svého ducha mohl od nich osvobodit a jíti samostatně svojí cestou, na níž se může vyvíjeti a která jest mu také předsána osudem. Tak se mu stane nemožným osvoboditi se od své karmy pro Bohem chtěný vzestup svého ducha.

Jakmile chce začít s prvním krokem po cestě, vedoucí ke svobodě **jeho** ducha a která je jen **pro něj** a **jeho** vlastnímu druhu tou pravou, není však současně pro všechny ty, kteří se nazývají příslušníky rodiny, tu se okamžitě zvedne pokřik, napomínání, prosby, předhůzky nebo také i vyhrožování všech těch, kteří se tohoto „nevděčníka“ vnucováním své rodinné lásky nebo ohledů snaží násilím opět strhnouti dolů!

Co všechno se zde neudělá, čeho se nepoužije, zvláště jedná-li se o nejcennější věci, které člověk má, o Bohem danou a také nutnou sílu k odhodlání prosaditi svou svobodnou vůli

v **ohledu duchovním**, za nějž podle zákona zvratného působení nebude zodpovídat nikdo jiný než **jedině on sám!**

Je to vůle Boží, aby se člověk bezpodmínečně vyvíjel jako **vlastní** osobnost, osobnost, která je si vědoma naprosté zodpovědnosti za své myšlení, chtění a konání! Avšak možnost vyvinouti tuto vlastní osobnost, posílití samostatnou schopnost rozhodování a v první řadě nutné zocelení ducha a jeho udržení se hbitým trvalou bdělostí, což vše může vzniknout jedině tehdy, je-li člověk odkázán sám na sebe. Tato možnost však **úplně zaniká v poutajícím smyslu pro rodinu**. Otupuje, dusí vzklíčení i radostný rozkvět toho nejceněnějšího v člověku, co ho mezi ostatními hrubohmotnými tvory označuje jako člověka, jako **vlastní osobnost**, k čemuž ho jeho duchovní původ nejen uschopňuje, ale i určuje.

Nemůže se rozvinouti, poněvadž mu v tom brání neblahé nazírání na smysl pro rodinu, který klade jenom nároky na práva, jichž ve skutečnosti vůbec není. Tak se často stává neslýchaným utrpením, ničí mír a rozbíjí každé štěstí. A následek toho pak jest, že nakonec každá síla, nutící ke vzestupu, ochabne.

Svolejte nyní všechny ty, kteří musí takto trpět a duševně při tom chřádnou – budou jich téměř nepřehledné zástupy!

A jestliže je smysl pro rodinu provanut laskavou láskou pozemských lidí nebo také pocitem, kterému pozemští lidé říkají láska, není to o mnoho lepší; neboť potom se bude vždycky snažit učinit jednotlivci pokud možná vše pohodlným, bude ho chtít ... z lásky, péče nebo rodinné povinnosti ušetřit právě toho, co ho mohlo donutit k rozvinutí duchovních sil.

A takovým lidem, jimž je každá cesta urovnána, bývá velmi často záviděno a jsou proto téměř nenáviděni! Ve skutečnosti jsou jen k politování. Láska, řízená takovým falešným způsobem anebo obvyklým, nesprávně použitým smyslem pro rodinu, není nikdy dobrodiním. Působí jako přilnavý jed, který s neuvěřitelnou jistotou nepřipustí rozvinutí sil dotyčného člověka a tak jen oslabí jeho ducha.

Bude to jen milost všemoudrého Tvůrce, v níž je veliké požehnání k udržení a povzbuzení všeho ve světě, bude-li nyní, v přirozeném běhu lidem brán tento dočasný nezdravý tlak, aby mohli rozvinout své duchovní síly a dosáhnout nejlepší a nejjistější pomoci pro duchovní vývoj.

Dnes všeobecně známý a oceňovaný smysl pro rodinu v širším slova smyslu stal se každému lidskému duchu nebezpečným uspávacím nápojem, který ho unaví a ochromí. Překáží a brzdí nutný duchovní vzestup, poněvadž jednotlivým členům rodiny je odklizeny s cesty právě všechno to, co jim může přispěti k vnitřnímu zesílení. Stanou se z nich duchovně líné, skleníkové rostliny, vyhnané do výše a vypěstěné, nikoliv však silní duchové.

Je tisícero způsobů škodlivých, brzdících zvyklostí, které nesprávně použitý smysl pro rodinu přináší s sebou jako zlé následky. Tomu se můžete velmi rychle a lehce naučit, budete-li schopni pozorovati všechno ze správného stanoviska. Do dosavadních líných mas odpočívajících rodinných balvanů, které se valí, zahrazující a ucpávající Bohem chtěný, zákonitý koloběh a zdravý duchovní pohyb, musí být vnesen život! Neboť ochromují a otravují každou radostnou svěžest, zatím co se současně tisícerými pouty kladou kolem lidského ducha

usilujícího vzhůru, aby jim nevyklouzl nebo aby je nezneklidnil v jejich dávno vyšlapaných kolejích a tím je nevyrušil z jejich pohodlí a samolibosti.

S úžasem uvidíte, že i vy sami dosud trčíte v takové spleti nitek, podobající se mouše, lapené v síti smrtonosných pavučin.

Jestliže se jen pohnete, či pokusíte-li se jen vyprostiti se z nich, abyste dosáhli své, Bohem chtěné duchovní samostatnosti, za kterou přece jen vy sami nesete zodpovědnost, tu s hrůzou uvidíte, jak dalekosáhle se projevil již pouhý pokus vašeho pohybu a podle toho můžete také poznati, jak četné jsou nitky, do kterých vás vaše falešné zvyklosti neúprosně zapředly! Při tomto poznání zmocní se vás úzkost, poněvadž jedině prožitím můžete dosáhnouti poznání. A přesto lehce dosáhnete i prožití, které se zvíří okamžitě kolem vás, jakmile vaše okolí zpozoruje, že to se změnou svého myšlení a cítění myslíte **vážně**, že váš duch se chce probudit a jíti svojí **vlastní** cestou, která jest mu předurčena k vývoji, tak jako k současnému osvobození a vykoupení, zvratným působením vyvolaných dřívějších rozhodnutí.

Budete překvapeni, ba ohromeni, uvidíte-li, že by vám ráda a ochotně byla prominuta každá sebehrubší chyba, všechno i to nejhorší, jenom ne usilování státi se **duchovně** svobodnými a míti tak **vlastní** přesvědčení! I tehdy, nechcete-li o tom vůbec mluvit, nevšímáte-li si ostatních, i tehdy uvidíte, že se to nemůže změnit, poněvadž lidé sami **vám** nedopřejí klidu.

A budete-li přesto v naprostém klidu pozorovat a zkoumat, pak poznáním všeho falešného, co mají lidé v sobě, jen zesílíte, neboť lidé v náhle probuzené horlivosti zadržeti vás zpět, **ukazují**

naprosto zřetelně, jací jsou. Je to horlivost, která jedinečně vykvétá z nepokoje, který vzbuzuje nezvyklost a tryská z touhy zůstat v navyklé vlažnosti a býti v ní nerušen.

Je to strach ocitnouti se náhle před **Pravdou**, která je úplně jiná, než ta, do které se doposud v líné samolibosti ukoľebali.

V příští přednášce vysvětlím, **jak** máte jednati, chcete-li se stát harmonickými spolupracovníky podle prázákonů stvoření.